

Onder de ginkgoboom

Achter elke rouwadvertentie gaat een verhaal schuil. **Mickelle Haest** tekent wekelijks de ervaringen op van een Amsterdamse uitvaartverzorgster.

Een moeder belt mij. “Mijn zoon is overleden.” Ze klinkt redelijk rustig. “Hij heeft zelf een einde aan zijn leven gemaakt.” Ik rijd naar haar huis. De ouders zijn uit elkaar. Vader woont in Frankrijk, gisteravond is hij in de auto gestapt. Hij kan elk moment aankomen. Moeder is een jaar of zestig. Het huis is sober ingericht, donkere kleuren, door de kleine ramen valt nauwelijks licht. Op de drie foto’s in goudkleurige lijstjes wordt serieus gekeken. Thee wordt geserveerd in mokken. De bel gaat, vader komt binnen. In zijn rechterhand een weekendtas gevuld met kleren. Hij geeft haar drie kussen en een half opgegeten stokbrood. De man wil graag een kop koffie. Daarna beginnen we het gesprek. “Hij zat in een psychiatrische instelling,” zegt moeder. “Van de natuur kon hij heel erg genieten,” vult vader aan. “Met mensen had hij weinig.” Moeder zucht “Hij was net veertig jaar geworden.” Het is stil. Alleen de keukenklok maakt geluid. “We wisten natuurlijk wel,” begint moeder na een lange stilte, “dat hij niet echt gelukkig was.” “Wat voor een uitvaart zouden jullie willen?” “Hij zat altijd graag in het park onder de ginkgoboom. Kent u die?” De ginkgo staat symbool voor onveranderlijkheid, hoop,

liefde, toverkracht, tijdloosheid en een lang leven. In Japan wordt de boom als een god vereerd. “Het was de lievelingsboom van Goethe,” zegt vader. “De ginkgo is een levend fossiel. Het is de enige boom die een blad heeft dat tussen loof- en naaldblad inzit. Goethe schreef een sonnet over de boom.”

“Het zou fijn zijn als hij zo dicht mogelijk bij die boom komt te liggen.” Het park waar de boom staat, ligt vlak bij een begraafplaats. “Hoe veel mensen verwachten jullie?” Ze noemen namen en houden het aantal door het opsteken van hun vingers bij. “Ongeveer zeven mensen.” “Waarom doen we de herdenking dan niet bij de ginkgoboom in het park?” “Kan dat? Dat lijkt ons heel fijn.”

Ik bel het stadsdeel en de ambtenaar begrijpt het. “Ik zal zorgen dat die hoek in het park op dat moment wordt afgezet.”

Als de rouwauto stapvoets het park inrijdt, lopen de ouders en genodigden erachteraan. Er staan borden met de tekst ‘tijdelijk niet toegankelijk’. De dood is vandaag tussen de mensen. Moeders met kinderwagens. Mensen in trainingsbroek met een iPod. De omgeving reageert niet of nauwelijks.

De chauffeur stopt vlak bij de boom. Onder de takken met waaivormige bladeren wordt de kist rustig neergezet. Ik zet de gettoblaster aan die ik heb meegenomen. In zijn afscheidsbrief heeft de zoon de muziek uitgekozen. Aardse klanken klinken. Dan neemt vader het woord. “Neerslachtig als hij was, kon hij ook intens genieten van de natuur, van deze boom bijvoorbeeld.” Van de boom kijkt vader naar de kist. “Je hebt besloten te gaan. Wij blijven van je houden.”

De aanwezigen krijgen een door moeder gevouwen papieren kraanvogel. De vogel staat voor vrijheid. “De familie vind het fijn als u deze aan hem wilt meegeven,” zeg ik.

Als we later bij het graf staan, vliegen zeven kraanvogels naar beneden.

‘Van de natuur kon hij heel erg genieten, met mensen had hij weinig’

